

LAD OS BEDE FOR DEM

Her hvor vi endnu engang siger farvel til sommerens varme, og efterårets skønhed så småt også selv vil falme, kunne vi for en stund tænke en smule på ting, der ikke så ofte behandles i et kirkeblad.

I anledning af Stiftets forbønsgudstjeneste i Maribo domkirke sidste søndag i kirkeåret vil jeg tillade mig at henlede opmærksomheden på et emne, der fra tid til anden popper op i medierne, men som for det meste drukner i strømmen af nyheder. Nemlig forfølgelsen af kristne.

Kristendom er den mest talstærke religion i verden. Man kan google sig til at 2,3 milliarder mennesker i 2025 er kristne. Det er omtrent 30% af klodens befolkning. Her hos os selv er vi langt overvejende kristne, for så vidt som at 70% af befolkningen er medlemmer af Folkekirken, som dermed er

Danmarks største forening. Men bag sådanne tal gemmer sig naturligvis mange nuancer. Kristen kan man være på talrige måder. Man kan tilhøre en af mange kristne retninger. Man kan være medlem med mange grader af tilhørsforhold. Så hvad betyder de store tal? Betyder de, at kristendommen er stærkest? Og hvilken form for styrke skulle der da være tale om?

Forbønsgudstjenesten i år retter vores opmærksomhed mod de forfulgte kristne syd for Sahel, hvilket vil sige syd for det bælte af lande, som vi nok vil sige, er dele af Sahara i det nordlige Afrika. Her vil jeg nu nøjes med blot en enkel beretning fra virkelighedens verden: Præsten Zachariah var på rejse, da han hørte om angrebet på sin landsby i det nordlige Nigeria. Her havde fulani-hyrder brutalt angrebet kristne, alt imens de råbte slagord fra Islamisk stat.

Hundredevis var blevet slået ihjel, tusinder var nu på flugt. ”Jeg mødte en række sårede mennesker, og jeg så lig ligge på vejen. Alle huse, jeg kunne se, var blevet brændt – inklusive mit eget, som var brændt helt ned til grunden. Jeg ledte efter min kone og mine børn, men kunne ikke finde dem. Først da jeg tjekkede køkkenet, som lå i en hytte for sig selv, fandt jeg deres livløse kroppe. Den dag græd jeg som aldrig før.” Ubevæbnede mennesker var blevet angrebet, blot fordi de var kristne. Ansigt til ansigt med en sådan brutalitet og råhed, nytter det ikke meget, at man er mange i antal.

Det kan virke håbløst at være så magtesløs. Og For Zachariah var det svært som præst at skulle trøste så mange, der som ham selv havde oplevet så stor ondskab og lidt så mange tab. Men Zachariah var ikke alene. Han fik hjælp og

støtte til at komme sig over sine traumer.

Når vi sidste søndag i kirkeåret samles i Domkirken, får også vi mulighed for at gøre en forskel. Ikke blot ved at vise, at vi ikke er ligeglade, men ved at vise, at vi tværtom kerer os om vore medmennesker.

Som kristne kommer vi ud af en lang tradition, hvor forfølgelser har været nærmest dagligdag. Det var sådan, det hele begyndte: Kristus blev korsfæstet – og de første kristne blev forfulgt. Siden har også kristne forfulgt andre. Det ændrer ikke på, at vi er kaldet til at vende os mod fred og fællesskab. Vores bøn gør en forskel i verden. Vel mødt!

kilde: opendoors.dk